Попід лісом, де поляна,
Хтось у кавал** тихо грає.
Гарна дівчина Стояна
По водицю поспішає.

А їй дядина із саду
Аж викрикує досаду:
"Збожеволіла, Стояно,
Що це вибралась так рано?

Стій, удвох підем хутенько!" —
А сама ж — до її неньки,
Оганьбити, бач, Стояну,
Що побігла на поляну.

Як ізбігла стара мати
На чардак*** — о, боже правий! —
Зблідла вся — і ну ридати,
Прапор бачучи кривавий.

Там на вітрі прапор має,
Де юнацькая дружина,
І Стояна припадає
До грудей свого Дойчина.

Як Дойчин побачив зрана,
Що до нього йде кохана,-
Вибіг він по тій стежині
Й показав усій дружині:

"Гей, дружино! Хутко встаньте!
Ось іде вона — погляньте —
Пташка з гір золотокрила,
Наречена люба-мила!"

І зустрів він яснозору,
Ким душа його держалась,
Вгору вистрілив з рушниці —
Аж Стояна розсміялась.

З піснею, мов на весіллі,
Гримнула з рушниць дружина.
А Стояна ніжно-біла
Вже в обіймах у Дойчина.

Тут нещасна, бідна мати
За наругу цю нежданy
Ну крізь сльози проклинати
І Дойчина, і Стояну:

— Не цвісти тобі, не жити!
Як кохать неправим чином —
Краще вже тобі зотліти
У землі з твоїм Дойчином!

Хай на тебе всі нещастя
І болячки-кервавиці,
А Дойчину замість щастя —
Вікна з гратами в'язниці!

Цей гайдук,— тебе він хоче? —
Як його на палю всадять,
Хай тобі ж і зарегоче,
Ще й русалкам, що все надять!

Збив з путі твого він брата.
Ей, ти, дочко, чи ти чула?
І тебе він дурить: матір! —
Батька й матір щоб забула.-

Від проклять отих проснувся
Сивий батько, Сонно глянув,
Вийшов він,— і сам незчувся —
Розкричався на Стояну.

Та коли впізнав Дойчина
І дочку й повстанця-сина,
Бороду свою погладив
І гукнув, мов раду радив:

— Ей, горо, ти мати мила!
Стільки років нас таїла —
І мене, старого, й хлопців,
Бравих юнаків, молодців!

Бережи ж, горо, ці діти!
Поки й сонцю в світ глядіти.
Поки пташка тут співає,-
Хай цей прапор вічно має!

**Кавал — дудка, народний музичний інструмент у болгар.
***Чардак — відкрита з одного боку галерея у верхньому поверсі дому.